

Роде наш
красний...

ХУТІР, ДЕ СПОЧИВАЄ ДУША

... Він від'їжджав, і на душі у нього було радісно. Він говорив, і у словах його була фальш. Він плакав, і сльози його були нещирі. Він їхав у далекі Америку, їхав за земним раєм. Він полишав те місце, де народився і зріс, де прожив більшу частину свого життя.

І не було віри ні його словам, ні його сльозам. І не було жалю до нього. Бо не можна любити — і кинути. А якщо полишає, то не любив. А якщо не любив, то за чим йому жалкувати, за що йому співчувати? Хай їде. Бог йому суддя. Людина слабка. Та чи шукає вона, де краще?

І згадалися мені батькові слова:

— Ось тут, сину, жив

славетний копач криниць, жартівник Юхим, прапрадід твоїх друзів-однолітків Оди-накових, а ось тут, — батьків голос раптом змінився, — розпочався наш з тобою рід.

— Як, серед цього поля? — недоречно вирвалось у мене.

— Це тепер тут поле. А колись серед цих просторів була гамірлива вулиця, де весною забивало подих від пахощів яблунево-черешневих садків, а теплими літніми ночами не змовкала задушевна пісня. Тут вирувало життя. Тут розігрувались людські трагедії і комедії. Тут витають душі наших предків.

І хоча народився я далеко від цих місць, після батьківських слів оті гор-

бочки, ярочки, грудочки землі стали мені близькими, рідними, ніби живими, одухотвореними. Тут розпочався мій родовід. За які земні блага можна зрадити таким місцям?

Що ж сталося із цими вулицями? Чому не залишилось і сліду від них? Відповідь на ці питання — в долі хутора Кудрява. Виник він у тридцятих роках посеред чистого поля, на околиці села Новоставці. Прожив коротке, але славне життя і зник, залишившись лише в пам'яті та снах нащадків тих, чії кістки давно покояться в землі. І лише їх душі врядагоди злітаються до неіснуючих, а може, просто невидимих нам вулиць, садів, хат...

Між тим історія села Новоставці досить своєрідна. Подейкують, що місцева поміщиця Гіль була добрюю знайомою царя, який нібито став хресним батьком її сину Ігорю. На початку минулого століття, коли монарх задумав поселити у наших краях чехів, аби ті навчили місцевих жителів ліпше господарювати, його вибір впав, серед інших сіл, і на Новоставці.

Як би там не було, але й сьогодні нікими свідками тих далеких подій є добротні будинки по вулиці Колонія, яку колись заселили люди з берегів Влтави і Морави.

По війні вони подалися хто куди, а в опустілих будівлях поселились українці

з Холмщини. Ось так і жили корінні новоставчани то з чехами, то з холмцачами, і жили дружно. Та й сьогодні, якщо у когось радість, то веселяться мало не всім селом, а якщо до когось чорною хмарою опуститься горе, то допомагають словом і ділом.

А я знову подумки мандрую ніколи не баченою вулицею красуні Кудряви і бачу перед собою тих, про кого розповідав батько. Ось сипле жартами криницекоп Юхим. Ось метушиться по величезному садку мій прапрадід Варйон, по вуличному Черешняк. А ось назустріч їде інший прапрадід, Митро, у якого німецький концтабір відібрав не лише здоров'я, а й ногу. Це він без

жодного цвяха міг змайструвати ткацький чи столярний верстат, вимурувати хліва, скласти клуню...

У мене нічого не змінилось. Та я відчув себе багатшим. Я раптом зрозумів, що кожна людина повинна мати місце, де вона спілкуватиметься не лише з реальністю, де відпочиватиме її душа. Для мене таким місцем став хутір, окреслений батьком і дофантазований мною. Тут немає зла, насильства, брехні. Тут все таке чисте, спокійне. Побувавши тут, стаєш добрішим.

Знайдімо ж кожен для себе таке місце, і тоді життя стане трішечки кращим. Тоді не потрібно буде шукати щастя за тридев'ять земель. Воно тут, на нашій землі.

Володимир ЯКОБЧУК,
випускник
Бугринської СШ.